

TĀLRĀDE

TĀLDZIRDE

K-12 (1.)

TV. RADIO. IZKLAIDE. 24.-30. maijs, 1999

**Saules zaki
pulcējas Zaķusalā**

Sākas 7. starptautiskais
TV bērnu popmūzikas festivāls
Saules zaki '99.

Kristīne Matīsa, 1. lpp.

**Mūziķis
Juris Kulakovs:**

Kāpēc nevarētu
katru dzimšanas dienu
atzīmēt ar koncertu?

Marchello, 2.-3. lpp.

Dzimšanas diena vienreiz gadā

– Jau kādu laiku pie Nacionālā teātra redzama afiša, kurā rakstīts, ka 22. maijā notiks Jura Kulakova dzimšanas dienas koncerts. Jubiļeja koncerti ar tavu dalību jau kļuvuši regulāri. Kas tagad par iemeslu?

– Man patiešām ir dzimšanas diena. Tā kantainā vai apaļīgā jubileja (40 gadu), kas bija pagājušogad, arī tika atzīmēta Nacionālajā teātrī. Teātra darbiniekiem tas iepatīkās, un arī es pats sāku domāt, kāpēc nevarētu katru dzimšanas dienu atzīmēt ar koncertu. Kāpēc tieši Nacionālajā teātrī? Esmu šad tad rakstījis mūziku izrādēm, iespējams, arī šogad būs kāds gabals – uz gada beigām. Pirms tam mēs kā dzīvās sastāvs spēlējām *Bagāti-bu salā*. Izveidojušās ļoti labas attiecības. Ja, atrodoties pilsētā, man gribas iedzert kafiju vai puspudienot, tad eju uz Nacionālā teātra bufeti. Tā ir tā vieta, kur es ļoti labi jūtos, kur man ir daudz draugu, kolēģu. Ļoti patīk arī zāle, akustika ir laba. Opera, manuprāt, būtu drusku... nu tāda... Mani jau uzaicināja 50 gadu jubileju sarīkot Operā... Domāšu, laika vēl daudz.

– Pamēģini atsaukt atmiņā pagājušā gada svinības!

Kāpēc nevarētu katru dzimšanas dienu atzīmēt ar koncertu? Mani jau uzaicināja 50 gadu jubileju sarīkot Operā... Domāšu, laika vēl daudz.

– Pērn tas viss notika diezgan lielā steigā – ideja jau virmoja, bet tikai kādu mēnesi pirms pasākuma noskaidrojās, ka teātrī ir viena brīvā diena, kad nav ne izrādes, ne mēģinājumu. Tika saorganizēti kādi 20 aktieri, pats es meklēju sponsorus. Pagājušogad pirmajā daļā bija dziesmas no dažādām teātra izrādēm. Šī forma, kad pirmajā daļā ir kas īpašs un otrajā – *Pēr-kons*, manuprāt, ir tīri laba, un tāda tā arī paliks. Man jau ir idejas, kas nākamgad varētu būt pirmajā daļā, bet šogad tas būs darbiņš, ko man pasūtīja *Kriņas un Knauķi*, – dziesmu cikls *Ieklausies* ar Normunda Beļska un Daces Mīcānes-Zālītes vārdiem. Tas ir tāds *zaļš* cikls par četriem pamatelementiem – zemi, ūdeni, uguni un gaisu. Teatralizēts uzvedums, kura re-

žisore ir Dace Mīcāne-Zālīte. No lielajiem viesiem būs arī Agnese un kordiriģents Ivars Cinkuss.

– Kā veidojas sadarbība ar *Knūpām un Knauķiem*?

– Vienkārši – es uzrakstu dziesmas un atdodu. Lielāka sadarbība ir ar ansambļa vadītāju. Pats es nemaz nedziedāšu – šis programmas oficiālā pirmizrāde ir 27. un 28. maijā Jaunajā Rīgas teātrī, bet man 28. maijā jādiriģē simfoniskais orķestris Valmieras rokfestivālā, un jau tāpēc vien tā pa istam uz skatuves es nevaru būt. Visa pavadījummūzika būs ierakstā, vienīgais ar dzīvajiem instrumentiem piedalīsies Nils Tile ar savu sitamo instrumentu arsenālu. Dziedāšana, protams, būs *dzīvajā*.

– Kā tad isti ir ar tavu dzimšanas dienu – tā ir 22. maijā?

– Nē, divdesmitajā, vienkārši koncerts tiek rīkots tuvākajā sestdienā – pagājušogad tas bija 23. maijs.

– Kā tu parasti svari savas dzimšanas dienas – aicini daudz viesu?

– Ja godīgi, nesvinu vispār. Varbūt bērniībā ir rīkotas dzimšanas dienas svinības...

– Vai gadās, ka pats aizmirs-

Ar tiem termiņiem ir tā, ka es bieži vien nokavēju, bet ne krimināli – tikai bišķi. Atnāku uz studijas ierakstu kādu stundu vai pāris vēlāk... Piemēram, kad tu raksti, tu vari stilu slīpēt un slīpēt bezgalīgi, bet pienāk termiņš, kad jānodod, un tad – kas ir, tas ir. Pēc tam tu redzi, ka varēja kaut ko labāk izdarīt, vēl kaut ko pielabot, bet kopumā jau darbs ir padarīts.

Mūzikis
JURIS KULAKOVS
intervijā
MARCELLO

sti par savu dzimšanas dienu un atpūties tikai pēc tam?

– Nē, tik traki nav. Ņemot vērā, ka esmu līgumdarbu strādnieks un tāpēc bieži jāslēdz līgumi, es visus savus pasē datus zinu no galvas. Tāpēc aizmirst nesanāk.

– Ko jaunu piedāvās *Pēr-kons*?

– Jaunu dziesmu nebūs, vienīgi būs publisks atskaņojums tai bērnu dziesmiņai, kas skan sestdienas vakaros pirms *Kaķīša zābaciņiem*. Es ar savu aizņemību netieku klāt *Pērkonam*. Vēl jāizdod trešais kompaktdisks *Kopotajos rakstos*, bija paredzēts to izdarīt jau martā. Pēc tam mēs varētu rakstīt jaunu disku – ir daudz dziesmu, kuras vēl nav ierakstītas.

– Bet saki, kad beidzot varēs gaidīt isto *blezienu* – *Pēr-kons* ar jaunu programmu koncertē pa visu Latviju?

– Tas varētu būt tad, kad mēs ierakstīsim jauno disku... Šobrīd mēs piedalāmies dažādos pasākumos, festivālos, kur mūs uzaicina, bet paši neko nerīkojam.

– Tu, būdams brīvmākslinieks, aptver milzīgu mūzikas spektru – no rokāmūzikas līdz simfoniskajai, no bērnu mūzikas līdz *Pērkonam*...

– Jā, tā sanāk, bet man tas patīk, jo man patīk mūzika visās tās izpausmēs un žanros. Ja godīgi, šlāgermūzika, deju mūzika gan man nav tik tuva, taču reizēm varbūt var darīt arī kaut ko tajos virzienos, piemēram, rakstīt mūziku teātrim. Man patīk simfoniskais orķestris – Valmieras rokfestivāls, piemēram, sāksies ar simfoniskā orķestra koncertu. Mana daļa būs *biļu* gabalu pārlikumi.

– Kā tas ir – no rīta tu vari rakstīt bērnu mūziku, bet vakarā jau pievērsties ar simfonijām?

– Tur ir tāda specifika... Kad ķeros pie viena darba, pārējie parasti tiek atlikti. Taču vispār – jā, ir interesenti laiku pa laikam kaut ko pamainīt.

– Radošiem cilvēkiem bieži vien vajadzīgas brīvas rokas, lai rastos iedvesma. Tu strādā uz līguma pamata. Vai netraucē tas, ka konkrētā laikā jāpabeidz konkrētas lietas?

– Nē, mani tas mobilizē. Daudzi ir prasījuši, kad izdošu Veidenbauma ciklu. Redzi, esmu sācis šajā virzienā domāt, esmu veicis dažus priekšdarbus. Tas viss vecais cikls ir jāpāraranžē no jauna, jāieraksta pavadījums, ņemot vērā mūsdienu iespējas un tehnoloģiju. Taču darbs ievēlās, jo nav konkrēta laika, kad tas būtu jāpabeidz. Es cerēju pagājušoruden, cerēju šoruden, un tā tas laiks iet.

– Vai nav gadījies noraut līguma termiņu?

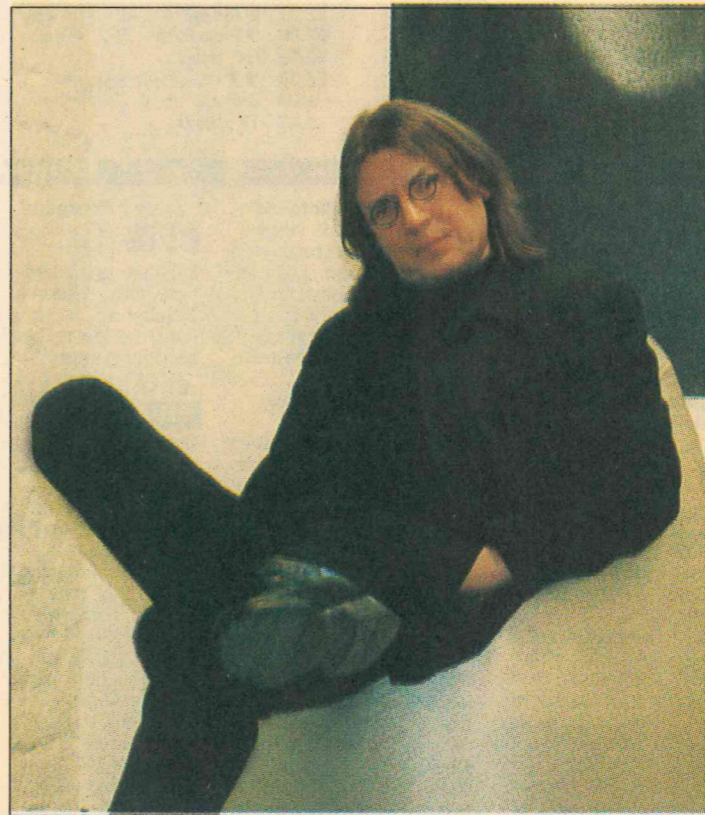
– Visgrūtākais bija nesen, kad es uzrakstīju *Mateja pasiju* – Kristus ciešanu aprakstu. Uz Lieldienām tas tika atskaņots Siguldas katoļu baznīcā. Prāvests Ronalds Melcers, kurš man ir labs draugs, palūdza to uzrakstīt – tas bija janvāra beigās vai februāra sākumā. Es gan teicu, ka esmu ļoti aizņemts, un mēģināju sarunāt uz nākamo gadu, taču viņš bija neatlaidīgs. Es tā isti neapsolīju, teicu, ka paskatīšos, taču liturģisko tekstu tomēr paņēmu. Un tad paralēli *Knūpu un Knauķu* programmai naktīs uzrakstīju pa kādai meditācijai. Bija palikušas kādas divas nedēļas, kad sāku skatīties, kas tur isti sanāk. Paņēmu tās meditācijas, sāku likt kopā un virsū *būvēt* tekstu. Parasti jau dara otrādi – izejot no teksta... Tad es sapratu, ka kaut kas sāk sanākt, un bija vajāprātīgi izmisīgs darbs naktīs – pasija taču ir garāka par stundu. Tieši tajā nedēļā, kad bija jābūt pirmatskaņojumam, man bija skaidrs, ka tas ir iespējams, taču nezināju, vai es to izdarīšu. Notika visādas aizlūgšanas par to, lai darbs tiktu pabeigts. Neticami – ar Dieva gādību tas arī izdevās. Pēdējā ritā es

nolīzu septiņos no rīta pie galda – līdz gultai vairs netiku. Pēdējās notis vienam gabalam bija *salaidis dēli*. Sestdienas ritā braucu uz baznīcu, lai tur izlabotu. Turpat tās arī tika sakopētas, sasetas grāmatīnās. Pirms atskaņojuma bija tikai neliels mēģinājums – baznīcā pāris stundu laikā katru gabaliņu vismaz reizi izspēlējām, viss tika lasīts no lapas. Neticami, bet tas sanāca, un baznīca bija stāvgūdām pilna. Šo *Mateja pasiju* vajadzētu ierakstīt un izdot, iespējams, to atskaņos augustā Aglonā.

– Mēs runājām par notīm – nav noslēpums, ka jaunās paaudzes mūziķiem ir problēmas ar to lasīšanu, rakstīšanu. Tev tādu nav, bet vai tu notis pieraksti ar roku, vai arī izmanto kompjūterprogrammas?

– Es notis joprojām pierakstu uz papīra. Ir tāda lieta kā komponista rokraksts, ko ir interesanti redzēt, un vispār tas izskatās daudz milīgāk. Jā, man ir kompjūters, bet, kamēr es neesmu kārtīgi apguvis, kā rīkoties ar kādu programmu, tikmēr man uz papīra

Es notis joprojām pierakstu uz papīra. Ir tāda lieta kā komponista rokraksts, ko ir interesanti redzēt, un vispār tas izskatās daudz milīgāk. Un galu galā kompjūters ir stulbs – te viņš uzkaras, te negrib realizēt kādu funkciju...

GINTS MĀLDERIS, Neatkarīgā

iet daudz labāk. Un galu galā kompjūters ir stulbs – te viņš uzkaras, te negrib realizēt kādu funkciju –, un tas ir jāpārvalda virtuozī. Otrs – kā tas izskatās. Redz, Imants Kalniņš ir pabeidzis dziesmu ciklu *Menuetam* pēc Viktora Igo romāna *Cilvēks, kas smejas* (pazīstamāka *Dziesma, ar ko tu sācies*). Tas tiks atskaņots Imantdienās 3. jūlijā. Tagad viņš uzrakstījis vēl sešas dziesmas un iedevis arī notis, kas ir no kompjūtera – mūzika spēlēja uz sintezatora, un kompjūters tās nolasījis. Ja godīgi, man tās nepatīk. Bieži vien tās ir nepārskatāmas, kompjūters kaut ko izdarījis pa savam, čum un mudž visādas pauzes. It kā viss ir ļoti smalki, taču notis ir slikti nolasāmas.

– Par tehniskajām lietām – atceros, ka bijī ļoti sajūsmnāts, kad tiki pie DX7... Vai seko līdzī jaunumiem sintezatoru pasaulē, iegādājies jaunu tehniku?

– Sekoju līdzī diezgan nopietni, man jau ilgu gadu ir pasūtīts žurnāls *Keyboard*. Jā, mani interesē jaunā tehnika, un var pat teikt, ka

es visu savu naudu iztērēju šim mērķim. Esmu ceļā uz to, lai man būtu sava mēģas studija. Šobrīd jau ir ieraksta iespējas, isti par studiju to nosaukt nevar, taču tādas elementāras lietas kā astoņceliņu maģis jau ir. Ja man vajag ierakstīt kādu balsi pie saviem sintezatoriem, varu to izdarīt, nav jāiet uz lielo studiju. Visu laiku esmu pircis sintezatorus.

– Cik tad tev ir?

– Nu... nezinu. Septiņi astoņi ar klaviatūru un vēl moduļu kāds pusducis.

– Vai nevēlies koncertā sakrāmēt pilnīgi visus sev apkārt? Maksimums laikam ir bijuši četri...

– Nē, nē, *Menueta* jubilejā laikam bija pieci. Man patīk, kā tas izskatās, un tas nemaz nav tik nepamatoti. Cilvēkiem, kas nav lietpratēji, tas var šķist kā *zīmēšanās*, taču patiesībā ir citādi. Viena lieta ir sintezatoru kolekcijēt – tajā pašā *Keyboard* izlasīju, ka vienam no *Ace Of Base* mūziķiem kolekcijā ir divsimt sintezatoru. Es pārku galvenokārt jaunus, bet vecos nepārdodu. Galvenais – katram no tiem ir sava krāsa (katras firmas ražojumam), katram ir kaut kas labāks, kā nav citiem, un tie cits citu papildina.

– Vai tev ir kāds visiemīļotākais sintezators, ar kuru saistās labas atmiņas?

– Jā, tāds man ir pats pirmais sintezators, kas būvēts Latvijā pēc *Moog* parauga. *Menueta* koncertā no tā izvilināju pāris skaņu.

– Leģendāro *Hammond* vēl neesi nopircis?

– Vēl ne, domāju, kādreiz varbūt nopirkšu, bet jauno *Hammond*, digitālo. Nesen Stokholmā veikalā uz tā paspēlēju – ļoti labs. Īsto laikam nepirkšu, tas ir liels un smags. Jā, zinu, ka Zigmars Liepiņš tādu ir nopircis. Tiem, kas spēlē taustiņinstrumentus, *Hammond* ir sapņu instruments, taču man pagaidām ir viena veca *Hammond* tipa vienmanuāja Roland ērgelīte, ko Kaspars Bindemanis izraka kaut kur Liepājā. Protams, tā skan labāk, sulīgāk par daudziem sintezatoriem. Tās ērģeles, kas ir sintezatoros, mani neapmierina.

– Vai pēdējā laikā gadījies uzspēlēt istās baznīcas ērģeles?

– Ļoti reti sanāk. Kad bija Ievas Akurateres akustiskais projekts Jēkabpils baznīcā pie Modra Plātes, es izdomāju, ka nespēlēšu nekādas klaviers, akordeonus, bet gan ērģeles. Pēdējos Operas svētkos biju orķestra ērgelnieks, tur spēlēju Latvijā būvētas trīs manuālu ērģeles ar visu kāju klaviatūru...■